Franqueig concertat

JUSTICIA SOCIAL

ORGAN DE LA UNIÓ SOCIALISTA DE CATALUNYA

Fer pagar a l'organització les suposades equivocacions d'un individu és un acte de derrotisme.

(Acció Cooperatista - Editorial)

Editorial

Aniversari

De l'aniversari ningú no pogué dir-ne un mot. Ni ells m'ho deuen, ja ens pensem perquè ho feien així. No parlant-ne, ningú no s'n recordarà — deuriem dir-se.

La filosofia és «genial», sens dubte, però... ¿voleu dir que la gent és tan desmemoriada?

Aleix Castells

Segon aniversari de la seva mort

Es compleixen, en aquest mes d'octubre, dos anys que va deixar-nos per a sempre el gran militant i mestre en socialisme Aleix Castells, de Roda del Ter.

Com que no ens fou possible recordar-lo ara fa un any per causes pres conegudes, ho farem avui.

Castells, de molt jove, feu un militant i propagador de les nostres idees. La seva mare, una bona dona, però extremadament fanàtica, no podia suportar m admetre que el seu fill, que era envers ella tot bondat i amor, deixés de consorrer els dutxenges, a missa. A l'hora oportuna solís, de fluny, segur-lo i vigilar-lo. Ell, que no ho ignorava, per no disgustar-la entrava a l'església i tornava a sortir-ne quan suposava que la seva mare ja no l'esplaiava.

Però, ai!, que, poc a poc, el fanatisme d'aquella dona anà refredant-se, refredant-se, i acabà per apartar-se de les pràctiques religioses. Era el socialisme que havia triomfat sobre la rutina i tradició religiosa.

Aleix ha estat un model de fill, d'espòs, pare, avi i company de treball, i posseia, alhora, envejables condicions d'humanista.

Com a socialista, odiava tota idea nacionalista. Malgrat això era un veritable defensor de les llibertats autonòmiques de Catalunya.

Jo vaig dir davant de les seves despulles: «Tu, Aleix, has mort, i a Roda s'ha post el sol». Fatalment no vaig equivocar-me...

Es dir que, en dir això, em referia a la Cooperativa de Producció de Teixits, de la qual ell tant s'havia preocupat i tants disgustos li havia causat, i tot per tal d'augmentar la prosperitat de l'entitat i el benestar dels treballadors en ella ocupats. ¡Pobres obrers de la Cooperativa del Ter!

Des de la mort del company Aleix que la empitjorat la situació dels obrers. Actualment sóc la gent amb explotada de tota aquesta comarca.

Per altra part, dissentadisset, entre els deixebles de l'Aleix Castells a Roda no existeix la cohesió i harmonia desitjables. Es una veritable llàstima! Social i cooperativament si hom no els emmena vers els propis varanys acabaran desconectant-se copats per la F. A. I.

¡Com el uixem a faltar, ara, a l'Aleix Castells! Descansa en pau, i tebin, amb motiu del segon aniversari de la seva mort, les seves filles; i altres familiars, prova pàlida del nostre condol.

J. CODINA

Els perseguits

S'han acabat les obres de reforma del penal de Figueres. Ara fa operació traslladdar-hi els condemnats que estan al penal de Pamplona. La policació de Figueres prèviament quan el seu casern era utilitzat com a presidi comú, però en canvi es faria un honor d'atendre els condemnats polítics, algun dels quals no té prou salut per resistir dinsos dues con el de Pamplona i altres.

Per cert, recordem que arran de la condemna del nostre darrer Govern el ministre cedista de Justícia prometé que els seus membres serien dits a un penal de Catalunya. Com és natural, el ministre cedista va tenir paraula de... ministre cedista; cosa que altrament no sorprèn ningú.

Anvers, Port: Barcelona...

Alguns aspectes exteriors de l'«espléndit Sanatori "De Mik", obra realitzada pels companys obrers portuaris socialistes» d'Anvers.

Mentre els obrers hongaresos, jeuen «pel sòl» al «particular», fan aquestes obres, a Barcelona, hi ha companys portuaris que no han cobrat un cèntim fa tres mesos.

Arreu, arreu, i, sobretot, en aquells països que encara no han pogut arribar al grau de perfeccionament col·lectiu, propugnat pel socialisme en els seus diferents matisos, «la home que es fillet de tots s'ho forcen a plaidar llur idea» amb obres sòlides de reconstrucció, perquè sigui la pauta a seguir com exemple de força i voluntat, i per tal de demostrar als escèptics, als no iniciats i als pusillàn mes, quins es «fruits de perfeccionament social» i col·lectiu que hom ha de portar a cap, per tal de despullar-les de neguit i emportar-ne el camp de les «possibilitats».

Els cristians, en sa hora de llur doctrina, foren uns plafiants embadalits i ingenus que «regaleu d'obres» feien per transformar el món solament inducant als homes les bondats de llur doctrina. Els catòlics, —especie d'apostilatges del cristianisme— els desplaceren amb facilitat a causa de llur vinó més clara i pràctica de les necessitats dels homes.

Els catòlics són forts i poderosos, perquè llur principal mètode de captació hi consisteix en emmirallar les gents posthut un món d'aviatics, i tenint un poema magnífic dalt-and la vida d'un home, que per tal d'esser-hi, en tota l'«idioma» de la paranla «aspiga» arrossa la vida per uns ideals.

Aquest bell exemple de sacrifici que s'Es donat en totes les estats de la historia en tots els països i races, així com en tots els estatuts que tota «comunitat» la «social» pel «filloramen» de la humanitat, «moral» com «ella» no l'ha saboi tan destramadi explotar. Mitjançant les «creus» i «amplaiosos» construccions, emmirallaren els pobles i amb llur amassi amb discursos promeiedors de benaurances eternes, «tresors» «en hipotitzades», les masses crèdiles i «endegades de justícia». I, el negoci fructifica tant, que pels segles dels segles, encara els dura: «ara» si, amb tendència a «dismunir», i, en alguns països, «andejals» «atrotit» complaturedi.

Com exemple de «» que deixem dit podem «adduir» que per la germanor de les Mutualitats a Catalunya ha fet «» la construcció i bon «» governa de la «Mutualitat L'Aliança» que el «» sostenement defectàns de tots els Hospitals, fent «» que cada dia «» el «» pobre se «» compte de la seva «» capacitat.

Lluny de nosaltres «» la idea de «» propugnar «» «» que hem de «» les pàgines d'aquests «» per a la transformació de la «» social actual, en una altra de «» humana i «» Sensatres, en les «» de «» que tenim «» temp, «» «» «»

Els moralistes

En un dels darrers números de *La Batalla*, un tal Andreu Sabadell acusava a companys nostres de confidents. En aquestes mateixes planes un company nostre li exigia terminantment les proves de la seva afirmació que, de no veure, demostraien la manca d'escrúpols de l'esmentat subjecte a fins i tot les seves conseqüències amb la burgesia. Les proves demanades no han vingut. En canvi, n'han vingut d'altres.

N'han vingut d'altres que demostren que, arran dels fets d'octubre, el tal Sabadell va rebre uns pesetes del Sr. Andreu Bergueció, patró del ram de l'aigua, que les hi dona per facilitar-li la fugida i que el nostre moralista preferi embutxacar encara que això li costés un parell de mesos de presó.

Però això no es pas tot. ¿Podria explicar-nos el «company» Sabadell en virtut de quins mèrits li paga el «seu» amo la setmanada íntegra, sense anar a treballar, des que sortí de la presó?

¿I no podria esclarir, també, el «companyo», quina feina hi fa en el PUM (Partido de Unificación Marxista)?

Esperem la resposta del moralista de les immoralitats.

L'hora és a les nou i mitja.

DIES DE L'ANY

L'altre dia fou molta la gent sensible i de bona voluntat i memòria que adreçà targetes a Puerto de Santa Maria i a Cartagena. Com deuen ésser-ne d'agraïdes! Es tan aconhortador de sentir-se recordat i estimat en la llunyania i en la desgràcia!...

Per cert que «algú» molt principal feu engegar els llunes i les fonts de Montjuic, segurament per tal d'alegrar al poble i llevar-li cuyors i tristeses.

U. S. C. - Secció d'Horta

El diumenge, dia 6, tingué lloc la reunió general de la Secció i fou nomenat el següent C. E.:

President: Guillem Sánchez Buxó.
Secretari: Pere Gausachs.
Cotitzar: Joan Calvertus Bussom.
Vocal: Ferran Roig Ferré i Esteve Cortés Villanueva.

S'acordà trametre una salutació al company Comorera i restants empresonats, i subscriure dos números de JUSTÍCIA SOCIAL per a repartir-los a diverses Entitats de la barriada.

Dues conferències

El proper dimarts, dia 15 del corrent, tindrà lloc un acte en el Cinema Unió de la barriada d'Horta, organitzat per la Secció de la U. S. C. d'aquella barriada, present-hi part el company Ardiaca, que desenvoluparà el tema «Cooperatives», i el company Fronteda que parlarà sobre «Sindicats».

Dimarts, dia 15, apareixerà

Els llops

de

Romain Rolland

Traducció de

Granier-Barrera

Un drama de guerra que forma part del Teatre de la Revolució

Preu: 80 cèntims

Comandes a la nostra administració

GRUP EXCURSIONISTA DE LA J. S. DE C.

Diumenge, dia 6 d'octubre, la Juventut feu una sortida matinal a muntanya.

Després d'esmorzar hi hagué un breu parlament del company Miret, el qual explicà l'actuació passada i l'actuació que de cara al futur cal fer.

Tot seguit s'obri un intercanvi d'idiesa entre tots els companys en el qual prengueren part Bachaca, Rosé, Amat, Villella, Serra i altres.

No cal dir que tots els companys que siguin citats oportunament a aquestes sortides, no han de deixar-ne d'assistir-hi.

LA GUERRA...

Tot el món assenyala l'agressor i prepara les sancions

L'home en la guerra

A propòsit del conflicte italo-abissini, una part de la premsa, particularment la premsa francesa, parla del salvatgisme etíopic i publica fotografies per tal de fer ben patent l'endarrerament d'aquella part de l'Àfrica que Itàlia vol civilitzar amb una novèla ocupació armada.

Certament que els abissinis són atrassats i tots sabem detalls de llur salvatgisme. Llurs costums accepten la pena del talió, o sigui que la família de l'assassinat ha de la mort a l'assassí.

Però aquests procediments no superen la barbàrie dels exèrcits europeus en llurs sistemes de llusta o en llurs números de portaveus en les guerres colonials. Entre la mort donada al delinqüent per la família de la víctima o per un botxí a seu, no hi ha altra diferència que la hipocresia en la forma emmudida pels pulsos amb l'angeln.

¿Què diuen dels mitjans de llusta? La perfecció en els armaments, l'ús de l'aviació per a atacar la population civil, les bombes incendiàries, els gasos asfixiants, són coses que els abissinis desconeixen. Entre l'home d'Abissínia que amb el seu fusell o la seva llança espera serenament cara a cara l'enemic, o el superviviente al pas de l'aeroplane des d'un assió assassina la population indefensa, hi ha una diferència immensa: el guerrer abissini és un home, el guerrer europeu és un monstre.

Cal revisar completament el concepte de civilització. L'home porta dins d'ell tota l'animalitat primitiva: l'abissini, amb una arma a la mà és una bèstia; l'europeu amb una arma a la mà és una bèstia pitjor perquè l'arma és més perfeccionada. Tota llusta desvetlla en l'home els seus instints d'animalitat i la civilització no es altra cosa que domini dels instints. Per tant, els pobles que en llur de ser dominat els instints als estimes i els caràcters sòn menys civilitzats que els pobles que no s'han apartat de llurs instints primitius. En altres termes: la civilització dels pobles tècnicament avançats d'Europa s'ha deixat de tal manera que, des del punt de vista d'una mirada estricta i superior, les races blanques estan més allunyades de la civilització, que les races negres.

Es posa de manifest que els qui em llegeixin [illegible] crit al cel i cíguin que [illegible] la barbàrie. Ho diríen [illegible] tots els enamorats de l'Europa [illegible] avantges materials d'Europa, la bellesa de les ciutats, tots els blancs beu que [illegible] la convivència ciutadana [illegible] tots els que mengen [illegible] gane maldecaps. Però les [illegible] son com son i no d'altra manera i no hi ha ni una Berna [illegible] en dir que, des d'un [illegible] de vista humà i en les circunstàncies [illegible] abissini està [illegible] de la civilització que [illegible].

El que cal [illegible] Abissínia amb [illegible] Europa des [illegible] de vista. Abissínia [illegible] règim feudal, de primitiu [illegible] en algunes llocs, no es [illegible] endre totalment d'un [illegible] salvatge, i en aquestes [illegible] la seva civilització, es troba senzillament en un estadi inferior del punt del gres.

Per a comprendre-ho bé, deixem per un moment de banda el concepte de collectivitat o de país i redueim-nos al concepte individu. La raça blanca, en conjunt, és superior a les races africanes perquè ha rebassat el estadis de salvatgisme, però no obliden que aquesta superioritat es obra d'homes excepcionals i d'una selecció d'individus. Desmaideuem una guerra en la qual aquesta obra dels esperits selectes es abandonada i, aleshores, queden front a front els homes amb tota llur animalitat desvetllada; es l'home bèstia exactament igual que el seu precursor de les cavernes, amb la diferència que si en les llutes de fulets d'anys enrera les armes eren iguals, en les llutes d'avui, el que té el fusil de més civilitzat, el blanc, és el que llusta amb fran s avantatge.

R. FOLCH I CAPDEVILA

Estimar el proïsme

«Estimar el proïsme» diu un dels manaments que més tremen a refllur els catòlics [illegible] conferències, sermons, etc., però també es el que personalment [illegible] estimat.

Fa pocs dies [illegible] institució femenina i catòlica, que comptia amb nombroses [illegible] es donaren crits de «Viva la guerra! en coincidir la notícia de les [illegible] batalles llurades entre els italians i abissinis. Aquell crit que [illegible] poema de gruellut inhumana i baixesa de sentiments, ha sortit de boca d'dues «senyoretes» educades, fines i catòliques, que sòn les [illegible] s'esgarriffen de la parla cruu — però humana — de certes dones [illegible] literàries.

Sortosament, les nostres dones no se'ls ha d'oseguir cridar, ni tan sols pensar [illegible] la guerra! En tenim la més plena seguretat. Elles no seran tan [illegible] però tenen més sentiments, no seran tan educades però sòn més [illegible].

L'home [illegible] els sentiments de germanor, de solidaritat. Isola les persones [illegible] diferents a tota moràlia humana. Així és fin passa a totes aquestes [illegible] que no pensen ni saben el que diuen. A voltaires, dones incomodades [illegible] preguntem: —Es que no tenim pares, germans? Es que no hi ha cap home que us faci somiar amb la dolçor d'una llar?

Davant d'[illegible] que sòn els bons sentiments dels qualsevol tan gallegen els catòlics! [illegible] que ompte «santtes» valen que «les vostres pares, germans [illegible] llar refugi de totes les vostres illusions, poden desaparèixer [illegible] guerra que amb tant d'entusiasme victorejeu.

Nosaltres [illegible] sentiments, no tampoc volem com no deure d'[illegible] encara no sòm tan hipòcrites — però davant l'invent [illegible] cridarem sempre: Mori la guerra!

ASSUMPCIÓ RAMÍREZ

Passat per la censura

7 dies

a pare, i el pare [illegible] ideri el treballador [illegible] a ell, el treballador [illegible] a l'home, i el home no [illegible] als seus treballadors, etc.

El dia que [illegible] vingui — que si no [illegible] aira no serà [illegible] — [illegible] llegirà, obrers i patrons, [illegible] amb [illegible].

Els [illegible] aquest [illegible] setmana [illegible] a treballar les vi[illegible] [illegible] estàlmente que [illegible] un sòl es de l'esquerra [illegible] Estève Sala, aquell del [illegible] errorots.

Aquesta [illegible] premsa dóna compte de les [illegible] i vinguades de personatges [illegible] lògic prescindeix de la [illegible] fa temps pel [illegible] ra la indústria [illegible] tal cotisers. A cada [illegible] d'enamorat es barregen [illegible] ele dels pèsments industrials [illegible] dels milers d'obrers que [illegible] treball. I

Dels [illegible] obrers ningú s'ho preocupa, llevat d'ells mateixos. Ara no hi han més interessats que preocupin a certs senyors que [illegible] la guia o la minva dels respectius comptes corrents al Banc. Déu sobrevol!

* * *

Tornem a veure [illegible] de publicacions clàsseres els quiosos de premsa. A part que trobem la cosa estranya per tot que ara matera ella, els autors, els mecals, volen donar la seu d'alerta al jovent assaltant per tal que, per compte propi, es defengi bravament, dignament, d'aquest aspecte de la servitud i de l'esclavatge moral i material que per tal mòlt es propaga refinadament. Hi han tantes maneres d'atrafar les consciències! — I aquesta de la pornografia és tan Barnòrera i eficaç!...

* * *

El darrer número de *La Las Central*, òrgan de la Federació Local dels Sindicats Únics de Barcelona, publica un article titulat: «La C. N. T. no pot variar en sos tàctiques i principis sin deixar de ésser aquesta». En el qual insisteix en el fetge mantener dividides a les treballadores en dos organizacions que seguieran la mateixa trajectòria.

Nosaltres tampoc no ho sabem. Es més, el dia que la C. N. T. abandoni les seves tàctiques és que la C. N. T. haurà deixat d'existir.

I nosaltres confiem que la C. N. T. comprovarà si ja no ho ha fet prou, que les seves tàctiques sòn netament catastròfiques.

* * *

Una altra vegada homenatge a Lerroux amb assistència de tots els diputats de la Lliga, encapçalats pel senyor Cambó.

Aquest serà un homenatge d'honor.

Esperem amb delit l'homenatge «despedida».

Que no pot ésser

* * *

Compreu i llegiu

JUSTICIA SOCIAL

cada setmana.

* * *

Heus ací un fet curiós que revela el «patriotisme» dels capitalistes. L'acció passà a Tokio.

A l'hora de subhastar les existències d'una fàbrica de llumins en fallida, els compradors s'adonaren que darrera les capses hi havia la inscripció:

«A baix el Japó».

Preguntat el director sobre la procedència aquest digué que per a subtlet vendre els productes a Xina havien d'estampar a l'estratagema esmentada i amb foren grans negocis. Fins el moment en que el Govern de Nankin acordà prohibir tota la propaganda antijaponesa i aleshores els foren retornades totes les consignes ulteriors provocant, amb aquest motiu, la fallida.

Aquesta vegada, amb el pesat ha arribat la pantòmina. Ja ja hi.

Els obrers contra l'imperialisme

La Internacional de Transports ha invitat els obrers d'aquesta indústria a tot el món a no prendre part en la càrrega o descàrrega de cap vaixell italià.

D'acord amb la mateixa, la Federació d'Obrers de Ports i Dos de Prades ha adreçat als seus afiliats una circular en aquest sentit, i la Federació Unitària de G. T. O. ha fet igual.

Altres passos segueixen l'exemple, el qual és una forma eficaç de col·laborar a les sanciones econòmiques acordades pels Governs sota la pressió de les masses, i una demostració coordinadora de les forces obreres organitzades.

La sabiesa ha parlat en els llavis del profeta Gaziel

Ha parlat el profeta des del diari dels morts. I ha parlat amb la transcendència que empren els profetes quan s'adrecen al món. Al món, que no els escolta...

Ha parlat de la guerra imminent i de la guerra de l'any 14, que, segons ell, devia ésser la darrera i segons nosaltres no ho podia ésser. I ha dit que tenia «una última, una petqueta, però profunda esperança». Se basa en tres simples raonamentes... ¡Hagó bèm no publicades!... Si el publicar-les ha de deixar tranquilla la seva consciència, que ho faci. Però ah!, que ningú no presta atenció als profetes que abusen dels missatges enfurismats!

En els dos primers raonaments ens demostra que Anglaterra i França no volen la guerra, no desitgen la guerra.

En el tercer raonament ens diu que Mussolini no pot ésser un bogi i que encara que ho fos no es possible que la seva bogeria l'hagi encomanat a tot el poble italià. I no comprèn «que un home tan intelligent», al traer entre manos un negoció tan senzillo, haya llegado a complicarlo de manera tan espantosa, hasta convertirlo en un verdadero botafogos susceptible de acarrear una conflagración mundial».

Com que els profetes acostumen viure a les grutes no és d'estranyar que Sant Gaziel no entengui una cosa tan senzilla com és l'equivalència entre el feixisme i la guerra.

Per aquest mateix apartament dels camins freqüentats pels homes, no s'explica com allò que Anglaterra i França han fet amb èxit «el Mussolini, no haya sabido también realizarlo a la chita callando, sin escándalo alguno, antes bien haya convertido esa cosa solapada y vulgarísima, en una bronca internacional y un terrible artefacto explosivo».

Li ho explicarem. Una de les característiques del feixisme és la provocació espectacular: [illegible] Sense arsó sense el sonar de les trompetes, sense les paraules gallardes i arrogants [illegible] el feixisme no es diferenciaria en res de les democràcies. Del feixisme, actuar en la chita callando seria humiliant. Per això genticules i crides [illegible]

I també, segurament per això, el profeta s'esgargamella... «He aquí, pues, porque yo no me resuelvo a perder la última esperanza. Ni la perderé nunque siga algunos relapsos».

Mentre sòm llunys, oi, Profeta?

I acaba ràbid.

«Me parece que sí. Todo lo que puede ocurrir, en el caso peor, es que mis razonamientos salgan completamente fallidos, y esta nota que escribo con el solo propósito de aclarar mis (!) pensamientos, pesiba de los hechos, poco después de ser expuesta a la luz pública, el más franco mentís».

Sí. Efectivament; a un profeta només li pot ocórrer això. Que la realitat el deixi com un drap brut. Però és igual. Perquè, si no, a veure: quin valor tindria ésser profeta?

I continua prodigant-nos el fruit de la seva inspiració. «Sea lo que fuere, el caso es que Mussolini, en Italia se encontrara en una situación a la que quizás habría llegado voluntariamente».

Però quina llogua extranya parla el Gran Profeta? Qui ha sobiudat Itàlia i el seu «Duce» a trobar-se davant aquesta situació? ¡El Moro Mora no, eh?

«Y como Mussolini es un hombre de capacidad notoria y gran patriota, voluntariamente que ama a Italia por encima de todo, incluso de sí mismo, es posible que no irá muy lejos con las armas».

Aquí ho ens endevina. [illegible]

JOSEP MIRET

EXIGIM...

El mantenament dels serveis socials de la República i la més ferma oposició a que la situació actual sigui aprofitada per a devaluar-ne i negar les millores estipulades per l'estament obrer o per a realitzar, en contra d'ell i les seves organitzacions legals, una política de persecució.

Del manifest del Comitè d'enllaç de les esquerres catalanes.

Fulletó de JUSTÍCIA SOCIAL N.º 12

Karl Marx i Friedrich Engels

Manifest del Partit Comunista

Traducció directa de l'alemany
per
PAU CIRERA

ència, protectors dels animals, fundadors de societats de templerança i la gamma més variada de reformadores de cantonada. Fins i tot hom ha elaborat sistemes complets a base d'aquest socialisme burgès.

Citem-ne, com a exemple, la *Filosofia de la Misèria*, de Proudhon.

Els burgesos socialistes volen les condicions d'existència de la societat moderna sense les classes i els perills que aquestes comporten necessàriament. Volen la societat actual, eliminant-ne els elements que la revolucionen i la disgreguen. Volen la burgesia sense el proletariat. La burgesia, tota ella, que el món en que impera és el millor dels món. El socialisme burgès elabora aquestes concepcions consoladoras i li dóna la forma de sistema o de sistemes total. En exigir al proletariat que iniciï els seus sistemes i que entri a la nova Jerusalem, en el fons no fa res sinó demanar-li que mantingui dins la societat actual, les i desprenedisses, però, de les seves odioses idees referents a ella.

Una segona modalitat del socialisme, menys sistemàtica però més pràctica, ha intentat de treure a la classe obrera les ganes de qualsevol moviment revolucionari, tot demostrant-li que només podia esserli d'utilitat una transformació de les condicions materials d'existència, de les condicions econòmiques, i no pas, aquest o aquell altre règim polític. Aquest socialisme, però, entén per transformació de les condicions materials de l'existència, no pàs la supressió del règim burgès de producció, la qual només es possible segonint una trajectòria revolucionària, sinó les millores econòmiques assolides damunt la base d'aquest règim de producció; no canviar res, doncs, de les relacions entre el capital i el treball assalariat, sinó, en el millor dels casos, reduir a la burgesia les despeses del seu predomini i simplificar-li les finances.

El socialisme burgès només troba la seva expressió escaient quan es converteix en una simple imatge retòrica.

Llibertat de comerç!, en interès de la classe obrera; protecció arancelària!, en interès de la classe obrera; presons cel·lulars!, en interès de la classe obrera, heus aquí el mot final, l'únic pronunciat seriosament pel socialisme burgès.

El socialisme de la burgesia resulta precisament en l'afirmació que els burgesos son burgesos en interès de la classe treballadora.

III: EL SOCIALISME I EL COMUNISME CRÍTICO-UTÒPICS

No parlarem ací de la literatura que en totes les grans revoluccions modernes ha propugnat les reivindicacions del proletariat (els escrits de Babeuf, etc.).

Els primers intents del proletariat, d'imposar directament el seu propi interès de classe en un règim d'agitació general, en el període de la subversió de la societat feudal, fracassaren necessàriament, tant per l'estat endèmicament del proletariat mateix, com per la manca de les condicions materials per a la seva emancipació, les quals, després de tot, no sòn res que un producte de l'epoca burgesa. Segons el seu contingut, la literatura revolucionària que va acompanyar aquestes primeres accions del proletariat es forçosament reaccionària. [illegible] d'ascetisme general i un igualitarisme brutal.

Els sistemes [illegible] listes i comunistes propiamente dits, els sistemes de St. Simon, de Fourier, d'Owen, etc., sorgeixen en el primer període inicipient de la lluita entre el proletariat i la burgesia que ja hem descrit abans. (Veure *Burgesia i Proletariat*.)

Els inventors d'aquests sistemes s'adonen —val a dir-ho— [illegible] antagonismes de classe i de l'eficàcia dels elements dissolents de la pròpia societat dominant; però els ulleres, pel que fa al proletariat, cap activitat històrica característica, cap moviment polític que li sigui inherent.

Com que el desenvolupament dels antagonismes de classe segueix uns camins paral·lels amb el creixement de la indústria, no troben tampoc les condicions materials per a l'emancipació del proletariat, i cerquen una ciència social, una llei social, per tal de crear aquestes condicions.

Els cal [illegible] l'activitat social per llur activitat inventiva personal, de cal saqlir les condicions històriques de l'emancipació per unes condicions imaginàries, i l'organització gradualment progressiva del proletariat [illegible] una organització de la societat, inventada expressament en llur imaginació. Per a ells, la Història [illegible] futura es resol amb la propaganda i la realització pràctica dels seus plans socials.

No cal dir que llurs projecte estan convençuts que representen per primer cop el interessos de la classe treballadora [illegible] qualitat de classe que patirà més. Per ell [illegible] aquest sòns existeix des d'aquest punt d'altre de [illegible] més sofrent.

La forma [illegible] de la lluita de classes, així com llur pròpia situació social, [illegible] prou, ell fer que ells es creuen superiors [illegible] sobre d'aquells antagonismes de classes. Volen millorar la situació social de tots els membres de la societat, fins i tots els millor situats i el [illegible] constantment a esta la societat [illegible] de manera preferent i tot la classe [illegible]. Al capdavall, menys cal remprendre llur sistema per adonar-se que és el millor projecte possible de la millor societat possible.

D'aquí ve, doncs, que aquesta classe, particularment tota acció política, particularment tota acció revolucionària, que vulgui assolir llur objectiu per camins pacífics, i que tracti d'obrir pas al nou evangeli social per la força de l'exemple i per mitjà de petits experiments, condemnats, naturalment, al fracàs.

La fantàstica descripció de la societat futura té el seu origen en la primera embranzida, plena de presentiments, del proletariat envers una subversió general de la societat, en un epoca en que aquell era encara incipient i, per conseqüent, en que àdhuc tenia encara una idea fantàstica de la seva pròpia situació.

Però els escrits socialistes i comunistes contenen també elements crítics. Ataquen tots els fonaments de la societat existent. Ha format, doncs, materials de gran valor per a illustrar els treballadors. Llurs postulats polítics, com és ara la supressió de l'antagonisme entre la ciutat i el camp, de la família, del profit privat i del treball assalariat; l'enunciació de l'harmonia social, la transformació de l'Estat en una mera administració de la producció, tots aquests postulats expressen senzillament la desaparició dels antagonismes de classe que aleshores comencen justament a desenvolupar-se i que ells només coneixen encara en llur embrió indecisió. Per això aquests postulats mateixos tenen encara un sentit purament utòpic.

La importància del socialisme i el comunisme crito-utòpics està en raó inversa a l'evolució històrica. Aquests moviments elevació per damunt de la lluita de classes i la seva fantàstica impugnació, perden tota llur valor pràctica i tota justificació teòrica, en la mateixa proporció en que la lucha lluita va creixent i prenent forma. D'aquí ve que, tot i que per molts aspectes els fundadors d'aquests sistemes eren revolucionaris, llurs deixebles formen molt sovint les sectes reaccionàries. Mantenen les velles concepcions dels nostres esfrmot del progrés historic del proletariat. Per això tracten, de manera consequent, d'esmorteir la lluta de classes i de conciliar els antagonismes. Seguexen soñinant en la realització experimental de llurs utòpies sòcials, en l'organització de l'aislament isolat,

Imp. Miret — Galtes, 13 — Barcelona